

[Ømann.]

hed, og jeg tror, det vil være godt at have statskassen som stødpude, en ny form for kurspleje, om man vil.

Der er jo ikke nogen trolddom i dette, at man pludselig kan tillade sig at låne ud til 6 pct. og kan have forventning om at afsætte værdifaste obligationer til 6 pct. Det, det drejer sig om her, er at skrælle det krav væk, som kreditorerne har på inflationsdækningen. Man kan naturligvis diskutere, hvor stort dette krav i realiteten er. At det findes, det ved vi. Men der skal sikkert ikke være meget galt i, at det ligger på 4 a 5 pct. Man ser jo, at inflationsudviklingen svarer til noget lignende. Jeg tror, der vil være udmærket afsætning på sådanne obligationer.

Så siges der: ja men det er jo noget, der ligner de indekxkontrakter, vi nu har. Det er nogle helt andre, der skal betale, end dem, der får fordel af dem. Det er nu ikke nogen helt tilfældig kreds, der skal betale her. Det er de låntagere, der er, det er de ejendomme, hvori lånene placeres, hvis man vil bruge dem til nedbringelse af begyndelseslejen i nybyggeriet. Og en væsentlig ting i det, vi her i dag snakker om, er jo spørgsmålet om nedbringelse af renten i nybyggeriet. Det er ved siden af det tekniske og det organisatoriske en af hovedforudsætningerne for at gøre nybyggeriet billigere. Det, der sker, er jo, at der sker en løbende regulering af lånydelserne i overensstemmelse med et indekstal. Er der noget urimeligt i det? Nej, for det bevirker, at den ydelse, man skal betale, hele tiden svarer til forudsætningerne, de reale forudsætninger, dengang man indgik lånekontrakten, dengang man for så vidt også indgik lejekontrakten.

Hertil kan siges: ja men hvis de nu bliver så tillokkende, disse statsobligationer, der er indeksregulerede, vil det jo gå ud over andre opsparingsobjekter. Ja, så sandelig vil det da det. Men det er jo det, der er meningen med det hele. Det er det, der er meningen med vor forenklingstanke. Det er derfor, jeg udtrykte mig lidt kritisk over for realkreditkommissionens betænkning, fordi man ikke gik så vidt, at man sagde: ja men vi har kontormaskineri, vi har teknik til, at dette her kan klares i et enkelt institut uden alle disse falbelader med styrelser og direktører, og hvad ved jeg, i så og så mange

institutter. Det muliggør også en styring af pengestrømmene, og det er det, jeg anser for så væsentligt.

Jeg har fundet en værdifuld tabel i realkreditkommissionens betænkning, en statistik over tinglyste dokumenter. Den viser, at i 1968 blev der tinglyst 5,6 milliarder ejerpantebreve, i første halvår af 1969 3,9 milliarder; det svarer til en årstinglysning, hvis den er uforandret året igennem, på 7,8. En stigning på årsbasis på 2 milliarder . . . [Afbrydelse af finansministeren] . . . I beløb ja. Ser man på posten „andre pantebreve“ — det er den ukontrollerede realkredit, det, nogle kalder det grå marked; det behøver ikke denne ilde nomenklatur, men der er også grå penge, og der er også noget af det, man kunne kalde sorte penge, i det — er der en stigning dér på 1/2 milliard, idet der nemlig er tinglyst 2,8 milliarder i 1968 og i første halvår af 1969 1,6-1,7 milliarder, og det giver jo 3,3 på årsbasis, altså en stigning på 1/2 milliard. Ja men her er virkelig penge, som vi ikke rigtig ved hvad er brugt til, men som vi har en anelse om er brugt til måske lidt for stor forbrugsfinansiering. Jeg tror, det har en overordentlig stor økonomisk interesse at hæfte sig ved disse ting og ved en styring af kapital- og pengestrømmene til en bedre anvendelse end den, vi har været vidne til.

Arne Larsen: Allerførst en undskyldning til hr. Ib Thyregod, fordi jeg har misforstået nogle af de tanker, han fremsatte her. Det står mig nu helt klart, at partiet venstre vil arbejde for en ophævelse af rentesikringsordningen og en fortsættelse af boligsikringsordningen.

Det andet, som jeg lige kort vil beskæftige mig med, er boligministerens udtalelse her om, at regeringen ikke agter at fremsætte forslag om generelle lejeforhøjelser. Det er selvfølgelig udmærket, det tager jeg til efterretning. Vil det også sige, hr. boligminister, at loven om midlertidig regulering af boligforholdene vil blive bibeholdt? Vil det også sige, at boligministeren ikke vil gå ind for aftalefrihed mellem ejere og lejere? For hvis disse to ting gennemføres, betyder det jo så ganske afgjort generelle lejeforhøjelser.

Men vi har dog fået en erklæring om, at regeringen ønsker at gå ind for en lejeforhøjel-